

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

15. července 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 7 bod 2 – Příslušnost ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti – Místo, kde se škoda projevila – Kartelová dohoda, která byla prohlášena za neslučitelnou s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru – Určení mezinárodní a místní příslušnosti – Koncentrace příslušnosti ve prospěch specializovaného soudu“

Ve věci C-30/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (tribunal de commerce no 2 de Madrid, Španělsko) ze dne 23. prosince 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 22. ledna 2020, v řízení

RH

proti

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (zpravodaj) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: španělština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB a Volvo Group España SA, R. Murillo Tapiou, a N. Gómez Bernardo, abogados,
- za španělskou vládu S. Centeno Huerta a J. Rodríguez de la Rúa Puigem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères, N. Vincent a A. Daniel, jako zmocněnkyněmi,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Heller a C. Urraca Caviedesem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. dubna 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi RH a společnostmi AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB a Volvo Group España SA ve věci náhrady škody za újmu, která vznikla společnosti RH z důvodu protisoutěžních praktik společností, žalovaných v původním řízení, které byly Evropskou komisí sankcionovány na základě článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“).

Právní rámec

- 3 Body 15, 16 a 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 znějí takto:
  - „(15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojovacího prvku. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.
  - (16) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a podanou žalobou nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti. Existence této úzké vazby by měla posílit právní jistotu a předejít možnosti, aby žalovaný byl žalován v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohl rozumně předpokládat. To je důležité zejména ve sporech týkajících se mimosmluvních závazků, které vyplývají z porušení práva na soukromí a práv na ochranu osobnosti, včetně pomluvy.

[...]

(34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [...] úmluvou [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32)], nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad Bruselské úmluvy z roku 1968 a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“

4 Kapitola II nařízení č. 1215/2012, nadepsaná „Příslušnost“, obsahuje zejména oddíl 1, nadepsaný „Obecná ustanovení“, a oddíl 2, nadepsaný „Zvláštní příslušnost“. Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení, jenž je součástí tohoto oddílu 1, stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

5 Článek 5 odst. 1 téhož nařízení, který se rovněž nachází v uvedeném oddílu 1, stanoví:

„Osoby, které mají bydliště v některém členském státě, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“

6 Článek 7 nařízení č. 1215/2012, jenž se nachází v oddíle 2 kapitoly II tohoto nařízení, stanoví:

„Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována:

1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;

[...]

2) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události;

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

7 RH je společností se podnikem v Córdobě (Španělsko), kde v letech 2004 až 2009 nabyla pět nákladních vozidel od autorizovaného prodejce společnosti Volvo Group España. První z těchto nákladních vozidel bylo původně předmětem leasingu a následně jej v roce 2008 odkoupila společnost RH.

8 Dne 19. července 2016 přijala Komise rozhodnutí C(2016) 4673 final v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.39824 – Nákladní vozidla) (Úř. věst. 2017, C 108, s. 6, dále jen „rozhodnutí ze dne 19. července 2016“).

- 9 V tomto rozhodnutí Komise konstatovala existenci kartelové dohody, které se účastnilo 15 mezinárodních výrobců nákladních vozidel, mezi nimiž byly společnosti Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe a Volvo Lastvagnar, u dvou kategorií výrobků, a sice nákladních vozidel o hmotnosti 6 až 16 tun a nákladních vozidel o hmotnosti vyšší než 16 tun, a to jak u samotných nákladních vozidel, tak u tahačů.
- 10 Komise měla za to, že se porušení článku 101 SFEU vztahovalo na celý Evropský hospodářský prostor (EHP) a trvalo od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011. Z toho důvodu uložila pokuty všem zúčastněným subjektům s výjimkou jednoho subjektu, jemuž byla v návaznosti na řízení o shovívavosti poskytnuta plná ochrana před pokutami.
- 11 Společnost RH podala žalobu na náhradu škody proti společnostem Volvo (Göteborg, Švédsko), Volvo Group Trucks Central Europe (Ismaning, Německo), Volvo Lastvagnar (Göteborg) a Volvo Group España (Madrid, Španělsko), na jejíž podporu tvrdí, že utrpěla újmu tím, že v důsledku koluzních jednání sankcionovaných Komisí pořídila oněch pět výše uvedených vozidel za vyšší cenu.
- 12 Ačkoliv společnost RH nabyla vozidla v Córdobě a v tomto městě má i sídlo, podala žalobu k Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (obchodní soud č. 2 v Madridu, Španělsko). Předkládající soud upřesňuje, že žalované v původním řízení jeho místní příslušnost nezpochybnily, takže podle vnitrostátního práva je třeba mít za to, že si konkludentně zvolily příslušnost tohoto soudu.
- 13 Tyto žalované nicméně vznesly námitku mezinárodní nepřislušnosti soudu, neboť měly za to, že „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, uvedené v čl. 7 bodě 2 nařízení č. 1215/2012, je místem příčinné události, v projednávaném případě místem, kde byla uzavřena kartelová dohoda o nákladních vozidlech, a nikoliv místem sídla žalobkyně v původním řízení. Vzhledem k tomu, že kartelová dohoda byla uzavřena v jiných členských státech Evropské unie, mají tytéž žalované za to, že španělský soud není příslušný.
- 14 Podle předkládajícího soudu existují vážné pochybnosti o způsobu, jakým je třeba vykládat čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012.
- 15 Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že v souladu s rozsudkem ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, bod 56), je-li od žalovaných usazených v různých členských státech v soudním řízení požadována náhrada škody v důsledku jediného a trvajícího protiprávního jednání, na kterém se podíleli v několika členských státech v různých obdobích a na různých místech, přičemž toto porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP bylo zjištěno Komisí, ke škodné události došlo ve vztahu ke každé údajné oběti posuzované samostatně a každá z nich si může zvolit, že podá žalobu buď u soudu místa, kde byla dotyčná kartelová dohoda definitivně uzavřena, nebo případně místa, kde byla uzavřena zvláštní dohoda, kterou lze samu o sobě označit za příčinnou událost vedoucí ke vzniku tvrzené škody, nebo u soudu místa jejího vlastního sídla.
- 16 S ohledem na místo, kde se nachází sídlo společnosti RH, je tedy podle něj možné žalovat žalované v původním řízení na španělském území.
- 17 Dále a pokud jde o konkrétně o kartel v odvětví nákladních vozidel, který Komise sankcionovala ve svém rozhodnutí ze dne 19. července 2016, předkládající soud rovněž uvádí, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans (C-451/18, EU:C:2019:635, bod 33), rozhodl,

že jestliže se trh narušený protisoutěžním jednáním nachází v členském státě, na jehož území údajně vznikla tvrzená škoda, je třeba mít za to, že pro účely použití čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 se místo, kde se škoda projevila, nachází v tomto členském státě.

- 18 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda judikatura uvedená v předcházejícím bodě tohoto rozsudku odkazuje na mezinárodní příslušnost soudů členského státu, ve kterém vznikla škoda, nebo zda rovněž přímo určuje vnitrostátní místní příslušnost v rámci tohoto členského státu. Jinými slovy, je podle něj nezbytné určit, zda čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 představuje pravidlo, které se striktně dotýká mezinárodní příslušnosti, nebo zda se jedná o dvojí nebo smíšenou normu, která se rovněž použije jako pravidlo pro určení vnitrostátní místní příslušnosti.
- 19 Podle předkládajícího soudu tuto pochybnost neumožňuje rozptýlit ani vnitrostátní judikatura, ani unijní judikatura.
- 20 Za těchto podmínek se Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (obchodní soud č. 2 v Madridu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012, který stanoví, že osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována ,ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události‘, vykládán v tom smyslu, že stanoví pouze mezinárodní příslušnost soudů členského státu, v němž se uvedené místo nachází, takže pro určení místně příslušného vnitrostátního soudu tohoto státu je odkazováno na vnitrostátní procesní normy, nebo musí být vykládán jako smíšená norma, která určuje přímo jak mezinárodní příslušnost, tak i vnitrostátní místní příslušnost bez nutnosti odkazu na vnitrostátní právní předpisy?“

K přípustnosti

- 21 Žalované v původním řízení navrhly odmítnout žádost jako nepřipustnou s odůvodněním, že odpověď na otázku položenou předkládajícím soudem je jasná.
- 22 Nicméně je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva, položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout vydat rozhodnutí o žádosti podané vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 19).
- 23 Mimoto musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce k tomu, aby byla přípustná, obsahovat kromě znění položených předběžných otázek i informace, které jsou vyžadovány v čl. 94 písm. a) až c) jednacího řádu Soudního dvora, a sice v podstatě skutkový a právní rámec sporu v původním řízení a alespoň minimální vysvětlení k důvodům volby ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá vnitrostátní soud, jakož i o vztahu, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor, který mu byl předložen [usnesení ze dne 16. března 2021, DS (Kování koní) (C-557/20, nezveřejněné, EU:C:2021:204), bod 21 a citovaná judikatura].

- 24 I kdyby se prokázalo, že otázka předkládajícího soudu může být zodpovězena jasným způsobem, nemůže mít tato skutečnost v žádném případě vliv na přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 25 V projednávané věci předkládající soud přesně vyložil důvod, proč je ve skutkovém a právním kontextu sporu v původním řízení a s ohledem na judikaturu jednak Soudního dvora a jednak Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) nutné, aby Soudní dvůr upřesnil působnost čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.
- 26 Předběžnou otázku je tedy třeba prohlásit za přípustnou.

K předběžné otázce

- 27 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že na trhu dotčeném koluzními ujednáními o stanovování cen a zvyšování cen zboží je mezinárodně a místně příslušný k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody způsobené těmito ujednáními, která jsou v rozporu s článkem 101 SFEU, z hlediska místa, kde se škoda projevila, buď soud, v jehož obvodu podnik, jenž se domnívá, že byl poškozen, koupil zboží dotčené uvedenými ujednáními, nebo v případě nákupů provedených tímto podnikem na více místech, soud, v jehož obvodu se nachází sídlo uvedeného podniku
- 28 Úvodem je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 1215/2012 zrušuje a nahrazuje nařízení č. 44/2001, které nahradilo úmluvu ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, ve znění následujících úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě, platí výklad, který Soudní dvůr podal v souvislosti s ustanoveními posledně zmíněných právních předpisů, rovněž pro nařízení č. 1215/2012, pokud tato ustanovení mohou být považována za „rovnocenná“ (viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 23 a citovaná judikatura).
- 29 Tak je tomu v případě jednak čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 a jednak čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, ve vztahu k nimž Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že pojem „místo, kde došlo ke škodné události“ ve smyslu těchto ustanovení odkazuje k místu, kde se škoda projevila, a zároveň k místu, kde došlo k události, která je příčinou této škody, takže žalovaný může být na základě volby žalobce žalován u soudu jednoho či druhého místa (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 25 a citovaná judikatura).
- 30 Z jeho rozhodnutí vyplývá, že v projednávané věci se předkládající soud snaží určit místo, kde se škoda projevila.
- 31 Z rozhodnutí ze dne 19. července 2016 vyplývá, že konstatované porušení článku 101 SFEU, v důsledku něhož vznikla tvrzená škoda, se vztahovalo na celý trh EHP, a vedlo tedy k narušení hospodářské soutěže na tomto trhu. Za těchto podmínek je třeba mít za to, že místo, kde se tato škoda projevila, se pro účely použití čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 nachází na uvedeném trhu, jehož součástí je Španělsko (obdobně viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, body 32 a 33).
- 32 Takové určení místa, kde se škoda projevila, je zejména v souladu s požadavky na soudržnost uvedenými v bodě 7 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)

(Úř. věst. 2007, L 199, s. 40), jelikož podle čl. 6 odst. 3 písm. a) tohoto nařízení je rozhodným právem v případě žalob na náhradu škody v souvislosti s jednáním, které omezuje hospodářskou soutěž, právo země, jejíž trh je nebo může být narušen (rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 35).

- 33 Pokud jde o otázku, který soud takto určeného členského státu je příslušný, ze samotného znění čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 vyplývá, že toto ustanovení přímo a bezprostředně přiznává jak mezinárodní příslušnost, tak místní příslušnost soudu místa, kde vznikla škoda. Jak uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, tato analýza je potvrzena zejména zprávou P. Jenarda k úmluvě ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1979, C 59, s. 1).
- 34 To znamená, že členské státy nemohou uplatnit kritéria pro určení soudní příslušnosti, která se liší od kritérií vyplývajících z uvedeného čl. 7 bodu 2. Nicméně je třeba upřesnit, že vymezení obvodu soudu, v němž se nachází místo, kde se škoda projevila, ve smyslu tohoto ustanovení, spadá v zásadě do organizační pravomoci členského státu, ke kterému tento soud přináleží.
- 35 Jak zdůraznily žalované v původním řízení, španělská a francouzská vláda, jakož i Komise, toto ustanovení nebrání tomu, aby se členský stát rozhodl svěřit určitý druh sporu jedinému soudu, který je tedy výlučně příslušný bez ohledu na místo, v němž se v tomto členském státě škoda projevila.
- 36 Soudní dvůr již totiž upřesnil, že koncentrace příslušnosti u jediného specializovaného soudu může být odůvodněna zájmem na řádném výkonu spravedlnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 2014, Sanders a Huber, C-400/13 a C-408/13, EU:C:2014:2461, bod 44).
- 37 Jak uvedl generální advokát v bodě 128 svého stanoviska, v kontextu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 může technická složitost pravidel použitelných na žaloby na náhradu škody v případě jednání v rozporu s ustanoveními práva hospodářské soutěže rovněž svědčit ve prospěch koncentrace příslušnosti.
- 38 V případě neexistence takového specializovaného soudu musí identifikace místa, ve kterém se škoda projevila, odpovídat za účelem určení soudu příslušného v členských státech k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody z důvodu koluzních ujednání, která jsou v rozporu s článkem 101 SFEU, cílům zaručení blízkosti a předvídatelnosti pravidel o příslušnosti, jakož i řádného výkonu spravedlnosti, připomenutým v bodech 15 a 16 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 34).
- 39 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že jedná-li se o nákup zboží, které má v důsledku manipulace provedené výrobcem menší hodnotu, je soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody, jež odpovídá přírážce zaplacené kupujícím, soud místa nabytí zboží (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, body 37 a 40).
- 40 Toto řešení je třeba použít rovněž v takovém kontextu, jako je kontext věci v původním řízení, a to nezávisle na tom, zda bylo dotčené zboží zakoupeno přímo či nepřímo u žalovaných s okamžitým převodem vlastnictví nebo na konci leasingové smlouvy. Je však třeba upřesnit, že uvedené řešení předpokládá, že poškozený kupující koupil zboží dotčené předmětnými koluzními ujednáními výlučně v obvodu jediného soudu. V opačném případě totiž nelze ve vztahu k poškozenému kupujícímu identifikovat pouze jedno místo, kde se škoda projevila.

- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v kontextu žaloby na náhradu škody způsobené ujednáními v rozporu s článkem 101 SFEU, spočívající v přírážce zaplacené z důvodu umělého navýšení ceny, Soudní dvůr rozhodl, že místo, kde se škoda projevila, lze určit pouze pro každého údajně poškozeného pojímaného samostatně a bude se nacházet v místě jeho sídla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 52).
- 42 V případě nákupů uskutečněných na několika místech splňuje určení příslušnosti soudu místa, kde má sídlo poškozený podnik, požadavek předvídatelnosti připomenutý v bodě 38 tohoto rozsudku, jelikož žalované, které jsou účastníky kartelové dohody, nemohou nevědět o okolnosti, že kupující dotčeného zboží jsou usazeni na trhu dotčeném koluzními praktikami. Navíc toto určení soudní příslušnosti odpovídá cíli blízkosti a místo sídla poškozeného podniku poskytuje veškeré záruky pro účely užitečné organizace případného řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 53).
- 43 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že na trhu dotčeném koluzními ujednáními o stanovování cen a zvyšování cen zboží je mezinárodně a místně příslušný k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody způsobené těmito ujednáními, která jsou v rozporu s článkem 101 SFEU, z hlediska místa, kde se škoda projevila, buď soud, v jehož obvodu podnik, jenž se domnívá, že byl poškozen, koupil zboží dotčené uvedenými ujednáními, nebo v případě nákupů provedených tímto podnikem na více místech, soud, v jehož obvodu se nachází sídlo uvedeného podniku.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že na trhu dotčeném koluzními ujednáními o stanovování cen a zvyšování cen zboží je mezinárodně a místně příslušný k rozhodnutí o žalobě na náhradu škody způsobené těmito ujednáními, která jsou v rozporu s článkem 101 SFEU, z hlediska místa, kde se škoda projevila, buď soud, v jehož obvodu podnik, jenž se domnívá, že byl poškozen, koupil zboží dotčené uvedenými ujednáními, nebo v případě nákupů provedených tímto podnikem na více místech, soud, v jehož obvodu se nachází sídlo uvedeného podniku.

Podpisy.